

D ů v o d y:

Předem jest uvážiti přípustnost dovolacího rekursu. Stěžovatelka ji nesprávně opírá o § 46 zákona o nesporném řízení čís. 100/31. Tohoto zákona lze užití podle § 1 téhož zákona, má-li podle zákonných předpisů býti postupováno v řízení nesporném. Ale není zákonného ustanovení, podle něhož by měl dožádaný soud při právní pomoci ve věcech berních postupovati podle zásad nesporného řízení. Proto nelze přípustnost dovolacího rekursu opíratí o ustanovení § 46 zákona o nesp. říz. Třebaže nejde přímo o usnesení v exekučním řízení, t. j. v řízení upraveném exekučním řádem, jde přece o usnesení ve věcech občanských, jak je mají na zřeteli ustanovení jurisdikční normy. To plyne již z názvu zákona (jurisdikční normy) a uvozovacího zákona k ní. Tyto zákony zákonodárce sám nazývá zákony o vykonávání soudní moci a o příslušnosti řádných soudů v občanských věcech právních. K těmto občanským právním věcem náleží poskytování právní pomoci jiným úřadům než řádným soudům, jakž plyne ze čl. XIII uvozovacího zák. k j. n. a z § 301 a 340 zákona o přímých daních. Při dožádání o přisežný výslech podle zákona o přímých daních jde o provedení důkazu ve formách předepsaných civilním řádem soudním, tedy o procesní úkon upravený civilním soudním řádem. Jde-li však o takový úkon, není podle § 528 c. ř. s. do souhlasných usnesení o něm přípustný dovolací rekurs. Nebyl by přípustný ani, kdyby šlo o usnesení ve věci exekuční podle exekučního řádu. Nepřípustnosti rekursu svědčí ostatně i zákon o nejvyšším soudě ze dne 16. dubna 1919, čís. 210 sb. z. a n. § 3 a 5 písm. f). Podle něho se připouští ve věcech právní pomoci dovolací rekurs k nejvyššímu soudu jen zcela výjimečně.

Čís. 12445.

Exekuci dědicova věřitele proti dědici podle § 325 ex. ř. »zabavením a přikázáním jeho nároku proti pozůstalosti na vydání nemovitosti do pozůstalosti náležející, která dědici byla odevzdána odevzdací listinou v téže pozůstalosti vydanou, avšak do pozemkové knihy dosud nevloženou«, nelze povolití.

(Rozh. ze dne 16. března 1933, R I 172/33.)

Dědicův věřitel navrhl k vydobytí peněžité pohledávky povolení exekuce na dědicův nárok proti pozůstalosti po Julianě P-ové na vydání čtvrtiny domu náležejícího do pozůstalosti, která byla dlužníku předána odevzdací listinou vydanou v téže pozůstalosti, avšak do pozemkové knihy dosud nezapsanou. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Vedení exekuce dědicovými věřiteli na součást pozůstalosti je upraveno ustanovením § 822 obč. zák. Byla-li pozůstalost dědici již odevzdána, lze na nemovitý statek, jenž dědici byl odevzdán, avšak nebyl ještě

knihovně přepsán na jméno dědicovo, vésti exekuci jen tím způsobem, že se podle §§ 22 a 78 knih. zák. a § 350 ex. ř. 3. a 4. odst. žádá na základě duplikátu odevzdací listiny, by dědic byl zapsán za vlastníka a by zároveň pohledávka vymáhajícího věřitele byla hypotekárně zajištěna, na příklad vnučeným zřízením práva zástavního, předpokládajíc ovšem, že přepsání odevzdané nemovitosti na jméno dědicovo je vzhledem k předpisu §§ 174 a 177 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a § 27 čís. nařízení ze dne 15. září 1915, čís. 278 ř. z. přípustné. Nebylo-li toto přepsání podle právě uvedených předpisů ještě přípustné a tudíž vedení exekuce podle § 350 ex. ř. není možné, může se dědicův věřitel zajistiti jen tím, že si za předpokladu, že jsou splněny náležitosti § 379 ex. ř., vydobude zatímní opatření podle §§ 74, 75 třetí dílčí novely k občanskému zákonu. Exekuce zabavením nároku dědice proti pozůstalosti na vydání a převedení knihovní držby čtvrtiny nemovitosti, dědici již odevzdané, ale knihovně ještě nepřipsané, není přípustná, a znamenala by jen obcházení předpisů § 822 obč. zák., § 74, 75 třetí dílčí novely k obč. zák. a §§ 174 a 177 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. z., kterými byla přípustnost exekuce věřitelů proti dědici na součásti pozůstalosti před jejím odevzdáním upravena (viz sb. nejv. soudu čís. 1847 a 3780).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Rekurentka vede exekuci podle § 325 a násled. ex. ř. zabavením a příkázáním nároku povinné strany proti pozůstalosti Juliany P-ové na vydání čtvrtiny domu do pozůstalosti náležejícího, která povinné straně byla odevzdána odevzdací listinou v téže pozůstalosti vydanou, avšak do knihy pozemkové dosud nevloženou; navržený způsob exekuce však povolen býti nemůže. Exekuce podle § 325 a následujícího exekučního řádu jest exekucí na obligační nárok povinné strany proti třetí osobě na vydání a dodání hmotných věcí. Nárok povinné strany shora uvedený není však nárokem obligačním proti pozůstalosti na vydání zmíněné čtvrtiny domu, nýbrž jest výronem dědického práva strany povinné. Právo dědické pak jest podle § 532 obč. zák. výlučným právem ujeti se držby jemu připadlé poměrné části pozůstalosti a jest podle citovaného paragrafu právem věcným. Dědic nemá proti pozůstalosti nárok, by mu pozůstalost něco vydala, není jejím věřitelem a pozůstalost není jeho dlužnicí, nýbrž při právu dědickém nastává universální bezprostřední sukcese práv a povinností zůstavitelových na dědice. Již z tohoto důvodu navržená exekuce byla napadeným usnesením právem zamítnuta.

Čís. 12446.

Prozatímní opatření podle § 382 čís. 8 ex. ř.

Vykázání manželky ze společné ložnice a z kuchyně jest pro ni citelnou urážkou.